

Nu har Det Radikale Venstre ikke været med i alle de beslutninger, der er taget om halvoffentlige selskaber, f.eks. Storebæltsbroen, Øresundsbroen og andre ting, men vi vil ikke være så hellige at sige, at hvis vi bare havde været med, så havde der været fuld offentlighed, for så gode tror jeg ikke vi er.

Men vi kan da i hvert fald glæde os over, at der her i Folketinget efterhånden er kommet en fælles forståelse for, at når vi foretager disse udliciteringer, når vi foretager disse privatiseringer, selskabsdannelser, så skal vi huske, at offentlighedsloven skal gælde for de pågældende selskaber. Det er offentlige midler, der er i spil. Det er offentlige beslutninger, som vedrører borgerne, der tages.

Og jeg kan kun glæde mig over, at man i forbindelse med Københavns Havn da har fået orden på sagerne. Det burde vi have gjort med de andre ting også. Det gjorde vi så ikke. Men jeg håber, vi har kunnet lære af vores fejltagelser og undgår at lave nye.

Til sidst vil jeg blot sige om spørgsmålet om aktindsigt i EU, at det forslag, der ligger nu, som er fremsat af Kommissionen, jo er en forbedring i forhold til de hidtidige regler. Men det er ikke godt nok, og den danske regering mener jeg, bør arbejde for at gøre det bedre. Men det er dog i hvert fald oplagt, at de nordiske lande som medlemmer af EU har haft en positiv indflydelse på udviklingen i EU's åbenhed, og EU-ombudsmanden, som jo er finne, har bestemt også haft mulighed for at påvirke udformningen af de regler, der bliver.

Den sag er ikke slut endnu. Det er en kamp, der stadig væk foregår, og vi vil i hvert fald fra radikal side meget presse på for, at vi får så meget åbenhed igennem som muligt, sådan at det også bliver et fremskridt set med danske øjne og ikke blot med andre landes øjne, som er vant til langt mindre åbenhed, end vi er her.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt sige tak til fru Elisabeth Arnold, fordi hun rejste mange interessante spørgsmål, for det første spørgsmålet om beskyttelse af bureaukrater.

Jeg mener altså rent faktisk, at offentlighedsloven skal være borgernes adgang til at beskytte de samfundsmæssige beslutninger, der træffes. Bureaukraterne skal simpelt hen opføre sig ordentligt og arbejde, så blodet springer.

Det fører mig over til det andet, og jeg er meget glad for, at fru Elisabeth Arnold rejser spørgsmålet, for jeg synes selv, at det er ganske problematisk.

Vi får alle sammen e-mail og fax. Hver enkelt embedsmand har formentlig sin egen fax og sin egen e-mail-adresse. Hvad sker der med de notater, breve, henvendelser, der kommer ind, og som efter offentlighedsloven jo skal journaliseres et eller andet sted, og hvor det i øvrigt, i det omfang de indgår som grundlag for en sagsbehandling, skal fremgå tydeligt, at det sker?

Det er jo ikke det, der er tilfældet nu. Sådan som jeg forstår den måde, man er begyndt at administrere på nu, ligger mange af de ting på den enkelte sagsbehandlers e-mail-adresse, uden at der er nogen centralt fastsatte krav om, hvad der sker dér.

Det, jeg så frygter, er, at vi får en afgørelsesusikkerhed, og jeg frygter så også, at vi en dag står i en situation, hvor der kan komme en tamilsag, uden at der er nogen, der opdager det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg var da meget ked af at høre den bemærkning fra fru Anne Baastrup, at bureaukraterne skal arbejde, så blodet springer. Jeg håber da sandelig, at bureaukraterne også er beskyttet af vores almindelige 11-timers-regler og regler om beskyttelse af arbejdskraften. Det ville da være frygteligt, hvis bureaukrater skulle arbejde betydelig hårdere og mere end vi andre. De skal arbejde præcis lige så meget og have den samme krav på beskyttelse og ordentlige løn- og arbejdsvilkår, som vi andre har. Så det vil jeg gerne bede fru Anne Baastrup om at tage afstand fra igen.

Og så vil jeg blot sige om fax og e-mail: Jamen det kan da godt være, der skal laves nogle regler for, i hvilken grad man skal tage papiraftryk af e-mail og lægge dem i en mappe, som bagefter kan blades igennem. Men under alle omstændigheder er der jo ting, som bliver aftalt mellem kolleger og mellem forskellige parter i en beslutningsproces; det kan være en telefonsamtale, det kan være en almindelig samtale, hvor man tænker: Nu gør vi sådan og sådan. Og så skal der tages et beslutningsreferat, som skal vedlægges sagen.

Der er jo ting, der ikke foreligger på tryk, simpelt hen fordi de går gennem et andet medie end gennem noget skriftligt. Nu er fru Anne Baastrup jo selv bureaukrat, så hun må jo vide,